

Egri Törvényszék mint másodfokú bíróság
1.Pkf.50.355/2024/3.

Az Egri Törvényszék mint másodfokú bíróság a [REDACTED]
[REDACTED] képviselt [REDACTED]
[REDACTED] felperesnek – a dr. [REDACTED]
ügyvéd [REDACTED] által képviselt [REDACTED]
[REDACTED] alperes ellen szülői felügyelet gyakorlásának rendezése iránt indított perében a
Gyöngyösi Járásbíróság P.20.130/2024/32. számú végzése ellen a felperes és az alperes által
benyújtott fellebbezések folytán meghozta az alábbi

V É G Z É S T:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság végzésének nem fellebbezett részét nem érinti, míg
fellebbezett részében részben megváltoztatja,
a 10 (tíz) alkalom felügyelt kapcsolattartást követő kapcsolattartásra vonatkozó
rendelkezésből mellőzi a „saját tartózkodási helyre” kitételt;
a 10 (tíz) alkalommal megvalósult felügyelt kapcsolattartást követően az alperes számára
minden héten kedden 15-től 17 óráig is biztosítja a kapcsolattartást azzal, hogy a gyermekek
átadásának és visszaadásának helye a felperes mindenkori lakóhelye;
kimondja, hogy a felek a kapcsolattartást akadályozó körülményről annak felmerülése után
haladéktalanul kötelesek egymást igazolható módon értesíteni;
az alperesnek fel nem róható okból elmaradt felügyelt kapcsolattartást az annak helyet adó
gyermekjóléti szolgálat által megjelölt legközelebbi alkalommal, de legkésőbb három héten
belül,
az ezt követően az alperesnek fel nem róható okból meghiúsult keddi kapcsolattartást a
következő héten hétfői napon, a szombati kapcsolattartást pedig a következő héten csütörtöki
napon azonos időben pótolni kell;
a gyermekekkel együtt a személyi okmányait is át kell a feleknek egymásnak adniuk;
ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 60 (hatvan) napon belül az állam javára fizessen meg 30.600
(harmincezer-hatszáz) forint, az alperest pedig, hogy 60 (hatvan) napon belül az állam javára
fizessen meg 9.000 (kilencezer) forint meg nem fizetett fellebbezési illetéket. Az illetéket a
Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára
kell befizetni. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az Egri
Törvényszék nevét, jelen határozat számát, valamint a teljesítő fél adóazonosító számát.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott végzésével a felek 2023. október 18-án született
[REDACTED] nevű ikergyermekai tartózkodási helyeként ideiglenes
intézkedéssel a felperes mindenkori lakóhelyét jelölte ki; az alperest gyermekenként és
havonta 30.000 forint gyermektartásdíj megfizetésére kötelezte 2024. augusztus 1. napjától
kezdődően; az alperes és a gyermekek közötti folyamatos kapcsolattartást pedig tíz
alkalommal (páros héten keddi, páratlan héten csütörtöki napokon 14-től 15 óráig) a

gyermekjóléti szolgálat hivatalos helyiségében felügyelt módon biztosította akként, hogy az első öt alkalom a felperes jelenlétében a további öt alkalom pedig a távollétében történjen. Az ily módon tíz alkalommal megvalósuló kapcsolattartást követően az alperes minden hét szombati napján 14-től 17 óráig jogosult a gyermekeket saját tartózkodási helyére magával vinni, a kapcsolattartás végén pedig a gondozási helyükre visszavinni. Az elsőfokú bíróság az ezt meghaladó ideiglenes intézkedés iránti kérelmeket elutasította.

Az elsőfokú bíróság végzésének indokolásában tényként állapította meg, hogy a felek élettársi kapcsolata még a felperes várandóssága idején megszűnt, a gyermekek születését követően az alperes a gyermekeket öt alkalommal látogatta meg, majd egy 2023. november 16-i konfliktust követően - melybe a felperes vele együtt élő szülei is bekapcsolódtak - az alperes gyermekekkel kapcsolatot már nem tartott, jelzéssel élt ugyanakkor a helyi gyermekjóléti szolgálathoz amiatt, hogy a felperes számára a kapcsolattartást nem biztosítja. A felperes kérte, hogy az alperes a gyermekek tartásához járuljon hozzá, ehhez a bankszámlaszámát azonban többszöri kérés ellenére nem adta meg, a postai úton megküldött gyermektartásdíjat pedig nem vette át. Durva hangnemben szólította fel telefonon az alperest, hogy tűnjön el az életükből, életveszélyesen megfenyegette őt, 2024. január 16-án pedig édesanyjával megjelent az alperes lakóhelyén, ahol hangos szóváltás alakult ki közöttük, valamint a felperes és az alperes édesapja között, akit a felperes meg is karmolt. Eközben a felperes azt hangoztatta, hogy „jöhetsz a gyerekfelügyelettel, addig élnek a gyerekek”. Erre tekintettel az alperes feljelentést tett a rendőrségen, a gyermekjóléti szolgálat pedig a gyermekek védelembevételét kezdeményezte. Az eljárást azonban a gyámhatóság megszüntette, mivel arra a következtetésre jutott, hogy a gyermekek bár veszélyeztetettek, de a folyamatban lévő peres eljárásban a bíróság a kapcsolattartást szabályozhatja, a felek közötti kapcsolat pedig alapellátás keretében helyreállítható. A felperes az alperes szüleinek sem biztosítja a kapcsolattartást a gyermekekkel.

A felperes a gyermekekkel és szüleivel a szülei tulajdonát képező három szoba, nappalis családi házban él, jövedelme havonta 280.000 forint gyed és családi pótlék. A gyermekek gondozásában segítségére vannak vele együtt élő közeli hozzátartozói. A gyermekek életkoruknak megfelelően fejlődnek. A felperes a védőnővel együttműködik, egészségügyi ellátásukat a gyermekek részére igénybe veszi. Az alperes szintén a szülei tulajdonát képező háromszobás családi házban él, nagykorú lánytestvére is velük lakik, külön szobát használ, amely a gyermekek gondozásához, fogadásához megfelelően berendezett. Édesapjával együtt östermelő. Nyilatkozata szerint 250.000 forint havi jövedelemmel rendelkezik.

Az elsőfokú bíróság ideiglenes intézkedését a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 103. § (1) bekezdés d) pontjára és a Pp. 457. § b) és c) pontjára alapította.

Megállapította, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem valószínűsített egyik fél részéről sem a gyermekek veszélyeztetése, nem minősül ilyennek a felperes hivatkozásával szemben a felek viszonyának megromlása, az alperesi kapcsolattartás hiánya vagy az alperes jövedelmi viszonyai. Az alperes a felperes és a gyermekek életét, napirendjét megzavaró, biztonságérzetüket veszélyeztető magatartást sem tanúsít. A gyermekek védőnője, gyermekorvosa, valamint a Semmelweis Egyetem Szülészeti Klinikájának tájékoztatása alapján nem tudta megállapítani azt sem, hogy a felperes bármilyen módon veszélyeztette volna gyermekek egészséges fejlődését, a felperes részéről elhangzott durva kijelentéseket a gyermekek kiegyensúlyozott fejlődésére tekintettel nem értékelte olyannak, mint amelyek arra engednek következtetni, hogy a gyermekek azonnali kiemelése szükséges a felperes személyiségében, viselkedésében rejlő veszélyeztető tényezőkre tekintettel. Megjegyezte,

hogy a felek személyiségszerkezetének (a felperes korábbi pszichiátriai gyógykezelésére és a közelmúltban tanúsított megnyilvánulásaira is kiterjedően) és gyermeknevelési alkalmasságának szakértői feltárása után lehet e tekintetben állást foglalni.

A jelenleg ismert körülményekhez mérten szükséges és arányos intézkedésnek ezért a szülői felügyelet gyakorlásának ideiglenes intézkedéssel való rendezése helyett a gyermekek tartózkodási helyének kijelölését találta az elsőfokú bíróság, mely a jogvita érdemi elbírálásáig keretet ad a felek számára a kapcsolattartás rendezésére és alapot a külön háztartásban élő szülők vonatkozásában a gyermektartásdíj meghatározására is.

A Pp. 103. § (1) bekezdés d) pontja szerint a gyermekek tartáshoz fűződő alapvető érdekére valamint a mindkét felet a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 4:152. § (1) bekezdése szerint terhelő tartási kötelezettségre figyelemmel az elsőfokú bíróság indokoltnak találta az alperest ideiglenes intézkedéssel gyermektartásdíj fizetésére kötelezni, ezzel összefüggésben hivatkozott a Ptk. 4:217.§ (1) bekezdésében foglaltakra is. A gyermektartásdíj összegét gyermekenként havi 30.000 forintban határozta meg, mely az alperes által elismert mértékű gyermektartásdíj - az ezt meghaladó igény megalapozottságának vizsgálata további bizonyítás tárgyát kell, hogy képezze az elsőfokú bíróság hivatkozása szerint.

Figyelemmel arra, hogy a gyermekek és az alperes között 2023. november 16 óta nem volt kapcsolattartás, mind az alperes, mind a gyermekek különös méltánylást érdemlő jogvédelme érdekében indokoltnak és szükségesnek találta az elsőfokú bíróság a kapcsolattartás ideiglenes intézkedéssel történő rendezését a Ptk. 4:178. § (1)-(3) és 4:181. § (2) bekezdésében foglaltak alapján.

Ennek során - tekintettel arra, hogy a kapcsolattartás már több mint nyolc hónappal korábban megszakadt - az elsőfokú bíróság a fokozatosság elvét találta a gyermekek érdekében állónak. Kezdetben a kapcsolattartás helyszínéként a helyi család- és gyermekjóléti szolgálat hivatalos helyiségét látta megfelelőnek kijelölni, mely kellően semleges helyszínt biztosít, az intézmény munkatársai pedig a kapcsolattartás megvalósulásában támogatást nyújthatnak.

Az alperes és a gyermekek közötti kapcsolat kialakításához az elsőfokú bíróság heti rendszerességű kapcsolattartást talált szükségesnek, mely az első tíz alkalmat követően az elvitel jogával gyakorolható. Tíz alkalmat követően a felügyelt kapcsolattartás ugyanis már indokolatlan korlátozását jelentené a kapcsolattartási jognak. Az elsőfokú bíróság kitért arra is, hogy a bírói gyakorlat szerint a kapcsolattartás helye általában hároméves kor alatt a gyermeket gondozó szülő lakóhelye, jelen esetben azonban a felek, illetve a felperes családja és az alperes között az utolsó kapcsolattartás óta folyamatosan elmérgesedő viszony miatt ezt nem találta megvalósíthatónak, ezért döntött az elvitel jogával gyakorolható kapcsolattartás biztosításáról.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság végzésének megváltoztatását kérte ideiglenes intézkedés iránti kérelmének megfelelően. E szerint fellebbezési kérelme arra irányult, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság végzésének részbeni megváltoztatásával ideiglenes intézkedéssel jogosítsa fel őt a szülői felügyelet önálló gyakorlására, az alperes által fizetendő gyermektartásdíjat gyermekenként 60.000 forintra emelje fel, a kapcsolattartást pedig a páros hetek keddi, páratlan hetek csütörtöki napján 14-16 között, az első tíz alkalommal a gyermekjóléti szolgálat hivatalos helyiségében, ezt követően pedig a saját mindenkori lakóhelyén, a gyermekek hároméves korát követően pedig az elvitel

Egri Törvényszék mint másodfokú bíróság
1.Pkf.50.355/2024/3.

jogával, előbb ottalvás nélkül, majd ottalvással kérte biztosítani. Másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú bíróság végzésének hatályon kívül helyezésére, az elsőfokú bíróság új eljárásra, új határozat hozatalára utasítására irányult.

A felperes fellebbezésében hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság nem vizsgálta érdemben a Pp. 103.§-a szerinti, az ideiglenes intézkedés elrendelésének alapjául szolgáló körülményeket. Az alperes ideiglenes intézkedés iránti kérelme alapján ugyanis nem azonosítható a Pp. 103. § (1) bekezdés a)-d) pontjaiban meghatározott egyik esete sem az ideiglenes intézkedésnek.

Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított gyermektartásdíj mértéke nem fedezi a gyermekek tartásával felmerülő költségeket, annak megállapítása során az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat nem vette figyelembe, és utalt arra, hogy a felperestől nem várható el, hogy egyedül biztosítsa a gyermekek tartását.

Emellett az elsőfokú bíróság által meghatározott kapcsolattartási rend nem felel meg a gyermekek életkorának, nem veszi figyelembe, hogy az alperes a gyermekekkel saját döntése folytán 2023 novembere óta nem találkozott, ezért a gyermekek érdekeivel ellentétes, hogy már a hatodik alkalomtól kezdődően a felperes távollétében, idegen helyen történik a kapcsolattartás és az is, hogy már öt hét elteltével a gyermekekkel az elvitel jogával tarthat kapcsolatot. Kiemelte, hogy az alperes 2023 novembere óta semmit nem tett annak érdekében, hogy bármilyen módon a gyermekekkel kapcsolatot tarthasson, ezért is történhetett az, hogy a gyermekek az első megvalósult kapcsolattartás alkalmával rosszul reagáltak az alperesre. A gyermekek „már-már sokkos állapotba kerültek”, a felek [REDACTED] utónevű gyermekénél azóta is visszatérően jelentkezik „pánikrohamszerű sírógörcsök”, valamint „felborult az étvágyérzékelése” és a találkozásokot követően már ismét nem tud egyedül aludni. [REDACTED] is felborult az alvása, a felperes állandó jelenlétét igényli „egészségtelen vizelési rutint vett fel”, mindezek a felperes következtetése szerint egyedül a kapcsolattartásokkal lehetnek összefüggésbe hozhatók. A gyermekek érdekeinek az felelne meg, hogyha a kapcsolattartás helyszíne a gyermekek számára ismerős közegben lenne. Emellett a bírói gyakorlatnak sem felel meg - amint arra az elsőfokú bíróság is hivatkozott - az elvitel jogával történő kapcsolattartás biztosítása 3 éven aluli gyermekek esetén. Ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság megfelelő bizonyíték hiányában fogadta el, hogy az alperest a felperes lakóhelyén ért atrocitásokra vezethető vissza a kapcsolattartás ellehetetlenülése: nem foganatósított bizonyítást annak érdekében, hogy a 2023. november 16-i konfliktus részleteit felderítse. Mindezek folytán a kapcsolattartás rendezése az elsőfokú bíróság végzésében nem felel meg a Ptk. 4:181. § (2) bekezdésében foglaltaknak. Megjegyezte, hogy a kapcsolattartási ügyelet erre a célra kijelölt helyisége alkalmatlan a kapcsolattartás nyugodt lebonyolítására, összességében a gyermekek egészséges fejlődését veszélyezteti.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság végzését elsődlegesen akként kérte megváltoztatni, hogy a másodfokú bíróság a gyermekek feletti szülői felügyelet gyakorlására ideiglenes intézkedéssel őt jogosítsa fel és a felperes gyermekekkel való kapcsolattartását a gyermekek harmadik életévének betöltéséig minden héten szombaton 14-től 17 óráig biztosítsa az alperes mindenkori lakóhelyén; másodlagosan a gyermekek tartózkodási helyét az ő mindenkori lakóhelyén kérte kijelölni az elsődleges fellebbezési kérelemben foglalt kapcsolattartási rend mellett; harmadlagosan pedig a kapcsolattartást a gyermekek három éves koráig minden páratlan héten péntek 9 órától hétfő 9 óráig és minden páros csütörtökön 9 órától péntek 17 óráig kérte ideiglenes intézkedéssel biztosítani azzal, hogy a gyermekek átadásának és visszaadásának helye a felperes mindenkori lakóhelye.

Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértésére hivatkozott, mely abban állt, hogy a felperes az ideiglenes intézkedés iránti kérelemre elkésztetten nyilatkozott, az alperes megítélése szerint alaptalan igazolási kérelmet terjesztett elő, az elsőfokú bíróság ennek ellenére a mulasztás jogkövetkezményeit nem alkalmazta, ekként nem tekintette úgy, mintha az ideiglenes intézkedés iránti kérelemben foglaltak teljesítését nem ellenezné. Ez az indoka az elsődleges fellebbezési kérelmének.

Másodlagos és harmadlagos fellebbezési kérelmei indokaként az alperes arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság az általa helyesen megállapított azon tényekből, miszerint a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján valószínűsített a felek elnehezült, konfliktusokkal telt kapcsolata, helytelen következtetést vont le a gyermekek felperes gondozásából való kiemelésének indokoltságára vonatkozóan. Nem értékelte, hogy a felperes önkényesen megvonta tőle a gyermekek elvitelének jogát, a velük való kapcsolattartást feltételekhez kötötte, önmagában már az a körülmény, miszerint kilenc hónapig nem láthatta a gyermekeket veszélyeztető tényező. Továbbra is állította, hogy a gyermekek egyébként is veszélyeztetettek a felperes gondozásában, mert a felperes alkalmatlan a gyermeknevelésre. Az elsőfokú bíróság tévedett, amikor nem értékelte kellő súllyal a felperes komoly fenyegetéseit, melyek álláspontja szerint a gyermekek azonnali kiemelését megalapozzák. További veszélyeztető tényező, hogy a felperes a szülői felügyeleti jogot kizárólagosan gyakorolja annak ellenére, hogy az jelenleg közösen illeti meg őket, tőle a gyermekeket el kívánja zárni, együttműködésre a kapcsolattartás érdekében nem hajlandó. Ezzel összefüggésben hivatkozott a Kúra Pfv.21.027/2019/15. számú határozatában foglaltakra, mely a gyermek kiegyensúlyozott fejlődését veszélyeztető körülményként írja le az ilyen magatartást. Hivatkozott arra is, hogy a gyermekek első életéve a szülői kötődés kialakulása szempontjából kiemelkedő fontosságú, az alperes azon magatartásával, amellyel nem tette lehetővé, hogy ő és családtagjai a gyermekekkel találkozhassanak, komoly hátrányt okozott és a gyermekeket veszélyezteti.

A *felperes észrevételében* az alperes fellebbezésében foglaltak megalapozatlanságára hivatkozott. Vitatta, hogy a gyermekeket bármilyen módon veszélyeztetné, és utalt arra, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok (környezettanulmány, védőnő nyilatkozata, gyermekorvos nyilatkozata, orvosi jelentés stb.) egyértelműen azt támasztják alá, hogy a gyermekeket megfelelően gondozza, neveli, egészséges fejlődésüket biztosítja. Továbbra is hivatkozott arra, hogy az alperes nem tud megfelelő lakáskörülményeket és megélhetést biztosítani a gyermekek számára. Utalt arra is, hogy az alperes számára felróható a gyermekekkel való kapcsolattartás kilenc hónapos elmaradása, megítélése szerint az alperes nem tett semmit a kapcsolattartás megvalósulása érdekében. Mindezek miatt az elsőfokú bíróság helyesen döntött e vonatkozásban az alperes ideiglenes intézkedés iránti kérelmének elutasításáról. Továbbra is visszautasította az alperes azon tényállítását, miszerint el kívánja zárni őt a gyermekektől. A kapcsolattartás rendezésével összefüggésben a fellebbezésében írtakra hivatkozott.

Az alperes által hivatkozott eljárási szabálysértéssel összefüggésben a felperes utalt arra, hogy a bíróság hivatalból is köteles a gyermek érdekében szükséges intézkedések megtételére, emellett a bíróságnak általában is a gyermek érdekeinek elsődlegessége szerint kell eljárnia. Az alperes által hivatkozott kúriai határozatot pedig annak eltérő tényállása miatt kérte mellőzni és utalt arra is, hogy felek gyermeknevelési képességének feltárása az ügyben kirendelendő pszichológus szakértő feladata.

Az alperes a felperes fellebbezésére tett észrevételében utalt a saját fellebbezésében foglalt hivatkozásokra. Bejelentette, hogy addig az elsőfokú bíróság végzése alapján rendelkezésre álló öt alkalomból csupán négyszer valósulhatott meg a kapcsolattartás, az ötödik alkalommal a gyermekek orvosi vizsgálatára hivatkozással nem jelent meg a gyermekekkel a felperes, és a pótlásra vonatkozó jogi képviselők közötti egyeztetések sem vezettek eredményre. Sérelmezte, hogy a periratokból nyert tudomást arról, hogy az alperes egyoldalú döntésével gyermekorvost váltott, és kétségbe vonta az utolsó kapcsolattartás elmulasztásának igazolására szolgáló gyermekorvosi igazolás valóságtartalmát figyelemmel a felperes által is csatolt gyermekorvosi nyilatkozatban foglaltakra, melyek orvosetikai szabályokat is sértenek. Állította, hogy a felügyelt kapcsolattartások során a felperes eddig semmilyen módon nem segítette elő, hogy a gyermekek feloldódjanak, nem támogatta a gyermekekkel való kapcsolat kialakítását, passzívan és elutasítóan viselkedett. Vitatta, hogy a [REDACTED] utónevű gyermeke sírása bármilyen összefüggésben lenne a kapcsolattartással, hivatkozott arra, hogy a videófelvételen is látszik, hogy a gyermek az anyja ölében is sír, a felperes sem tudja őt megnyugtatni, ellenben bizonyítékként csatolta a kapcsolattartási naplók feljegyzéseit, melyek tanúsága szerint a kapcsolattartások rendben zajlottak, ezért a felperes által hivatkozott, a gyermekeken tapasztalt traumatizációs jelek vitathatóak, a gyermekek jól érezték magukat, [REDACTED] szívesen eljátszott vele.

Az alperes utalt arra is, hogy az elsőfokú bíróság végzésében foglalt döntés a gyermektartásdíj tekintetében megalapozott volt, a megállapított összeg megfelel a gyermekek indokolt szükségleteinek és az alperes jövedelmének is. Megismételte azon tényállítást, miszerint a kezdetektől fogva fennállt gyermektartásdíj fizetési szándéka, amit ki is nyilvánított, az alperes utasította vissza ennek teljesítését.

A felperes fellebbezése alaptalan, az alperes fellebbezése túlnyomórészt alaptalan.

A másodfokú bíróság a fellebbezések elbírálása során a fellebbezési kérelmek és a fellebbezésekre tett észrevételek keretei között [Pp. 389. §-a folytán irányadó 370. § (1) bekezdés, 371. § (1) bekezdés], de annak figyelembevételével járt el, hogy a gyermekek érdekeinek akár hivatalbóli figyelembevételére mind a Gyermejkogi Egyezményben foglalt közjogi kötelezettségénél fogva, mind a Ptk. 4:2. § (1) bekezdése alapján, mind a Pp. 476.§ (2) bekezdése szerint köteles. Ennek megfelelően a másodfokú bíróság felülbírálatával az elsőfokú bíróság végzésében foglalt rendelkezések közül csupán a gyermektartásdíj 30.000 forintot el nem érő részében valamint abban nem érintette, amellyel az elsőfokú bíróság a gyermektartásdíj és a kapcsolattartás rendezése tekintetében szükségesnek látta ideiglenes intézkedés hozatalát. Ezt meghaladóan – tekintettel arra, hogy a felperes fellebbezésének indokai között erre vonatkozó hivatkozás, érvelés nem szerepelt - a másodfokú bíróság erre vonatkozó külön adat felmerülése hiányában nem vizsgálta annak szükségességét, hogy a gyermekek tartózkodási helyének kijelölése helyett a felperes ideiglenes intézkedéssel a szülői felügyelet gyakorlására való feljogosításának van helye.

Az alperes szülői felügyelet gyakorlására való feljogosítására irányuló fellebbezési kérelme alapján a másodfokú bíróság a fellebbezésben foglaltakra tekintettel csak eljárásjogi felülbírálatot végzett. Ennek eredményeként megállapította, hogy az alperes által hivatkozott eljárási szabálysértés nem vezethetett az elsőfokú bíróság végzésének megváltoztatására. Ezzel összefüggésben a felperes helytállóan hivatkozott arra, hogy a már kifejtettek szerint a bíróság valamennyi gyermeket érintő kérdésben való döntéshozatal előtt köteles feltárni a gyermek legfőbb érdekét: azt a megoldást, amely a gyermek és az eset összes körülményéhez képest az egészséges fejlődését leginkább biztosító döntéshez vezet. Ebből következően az

elsőfokú bíróságnak akkor is meg kellett volna vizsgálnia az ideiglenes intézkedésben foglaltakat, ha a felperes arra észrevételt egyáltalán nem terjeszt elő, ezért automatikusan nem vezethetett a határidő elmulasztása olyan jogkövetkezményre, hogy az elsőfokú bíróság az alperes kérelme szerint hoz ideiglenes intézkedést.

Érdemben vizsgálta a másodfokú bíróság az alperes fellebbezése folytán, hogy a gyermekek érdekében jelenleg indokolt-e a rendelkezésre álló adatok alapján valószínűsített valamely tényekre figyelemmel a gyermekek tartózkodási helyének alperesnél történő kijelölése. Ezzel összefüggésben – a felperes által tett hivatkozás ellenében – a másodfokú bíróság kiemeli, hogy az előbbieket szerint hivatalból is helye van a gyermek érdekében az ideiglenes intézkedéssel való beavatkozásnak. A gyermeket érintő ügyekben ezért elsődlegesen nem az ideiglenes intézkedés Pp. 103.§ (1) bekezdésében meghatározott általános feltételeit, hanem a gyermek érdekében való beavatkozás szükségességét kell a bíróságnak mérlegelnie. Ez egyébként megfeleltethető a Pp. 103. (1) bekezdés d) pontjában írt oknak. Mindazonáltal már a felperes ideiglenes intézkedés iránti kérelme alapján is azt kellett a bíróságnak vizsgálnia, hogy a gyermekek érdekében a tartózkodási helyük kijelölésére (szülői felügyelet gyakorlásának rendezésére) ideiglenes intézkedéssel szükség van-e, és az melyik szülőnél biztosítja inkább a gyermekek egészséges fejlődését. Nem volt tehát akadálya annak, hogy e körben a bíróság az ideiglenes intézkedés szükségességéről érdemben döntsön.

Az alperes által megjelölt indokok a jelenleg rendelkezésre álló, legalább valószínűsített tények mérlegelésével ugyanakkor egyelőre nem alkalmasak arra, hogy a gyermekek gondozásának, nevelésének helyéül a bíróság az alperes mindenkori lakóhelyét jelölje ki. A másodfokú bíróság az alperes eddigi, a személyes meghallgatása során is megerősített megnyilvánulásai, a gyermektartásdíj el nem fogadásában, a kapott gyermekholmik kerítésen való átdobálásában, fenyegető és indulatos fellépésekben megnyilvánuló attitűdje a lefolytatásra váró pszichológus- és pszichiáter-szakértői vizsgálat eredményével, illetőleg a további bizonyítás során feltártakkal együtt lehet alkalmas a gyermekek veszélyeztetettségének megállapítására.

Nem hagyható ugyanis figyelmen kívül, hogy a gyermekek épp most hagyják el a csecsemőkort, amely életkorban az elsődleges gondozói szerepet alapvetően az anyának kell betöltenie, ahogy ez eddig is történt; továbbá az alperes eddig nem tudott részt venni a gyermekek gondozásában, nevelésében, velük kapcsolatot sem tudott tartani, mire tekintettel a gyermekek egyelőre hozzá nem tudtak olyan kötődést kialakítani, amely a jelen életkorukban alapvető fontosságú biztonságérzetüket az alperes gondozásában, nevelésében jelenleg támogatná, amennyiben a bíróság őket a felperesi környezetből kiemelné. A további bizonyítási eljárás során ugyanakkor, amennyiben – akár a szakértői vélemény alapján, akár azt megelőzően egyéb bizonyítékokból megállapítható tények folytán az állapítható meg, hogy a felperes szándékosan el kívánja idegeníteni a gyermekeket az alperestől, vagy indulatkezelési nehézségei vannak, amelyek a gyermeknevelési alkalmasságára is kihatnak, úgy a bíróságnak akár kérelem nélkül is rendelkeznie kell a tartózkodási hely jelenlegitől eltérő kijelölése iránt. Jelenleg azonban ez, figyelemmel arra, hogy a rendelkezésre álló adatokból kitűnően a felperes környezete megfelelő a gyermekek gondozásához, neveléséhez, a gyermekekre nézve traumatizáló hatású lehet.

Az elsőfokú bíróságnak ugyanakkor fokozott körültekintéssel kell eljárnia figyelemmel arra, hogy a felperes eddigi megnyilvánulásai és a kórelőzményében szereplő pszichiátriai gyógykezelés együtt felveti annak lehetőségét, hogy pszichésen dekompenzált állapotban korlátozott gyermeknevelési képességet tanúsítson. A másodfokú bíróság egyetért azzal az

alperesi hivatkozással is - a megjelölt kúria határozatban kifejtetteknek megfelelően -, hogy a szándékos elidegenítő magatartás a gyermeknevelési alkalmasságot megkérdőjelezi és adott esetben alapot szolgáltat a szülői felügyelet gyakorlásának ennek megfelelő rendezésére, illetve megváltoztatására. Ez azonban elsődlegesen nem ideiglenes intézkedésre, hanem az ügy érdemére tartozó kérdés.

A felperes kapcsolattartás első tíz alkalomra meghatározott módját és helyszínét érintő fellebbezése nem értelmezhető: mind ideiglenes intézkedés iránti kérelmében, mind kereseti kérelmében ugyanis az első tíz kapcsolattartást gyermekjóléti szolgálat kapcsolattartási ügyeletén kérte maga is lebonyolítani.

A felperes első tíz alkalmat követő kapcsolattartás elvitel joga nélküli rendezésére irányuló fellebbezési kérelmét sem lehetett teljesíteni, az elsőfokú bíróság ugyanis helyesen mérlegelte a felek eddigi nyilatkozatait és az eljárás eddigi adatait arra vonatkozóan, hogy a kapcsolattartás helyszínéként a felperes mindenkor lakóhelye nem alkalmas. Nem értett egyet ugyanakkor a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság végzésében tett azon megállapítással, miszerint a bírói gyakorlat három éven aluli gyermek esetén a kapcsolattartás helyeként a gondozó szülő mindenkor lakását jelöli ki. Ilyen bírói gyakorlat nincs: valamennyi esetben a kapcsolattartási jog teljes tartalmából [Ptk. 4:180. § (1) bekezdés] - mely magában foglalja a gyermek tartózkodási helyéről rendszeresen meghatározott időtartamra történő elvitelét is – kell kiindulni és a Ptk. 4:181. § (2) bekezdésében meghatározott szempontokat valamint általában a gyermek érdekeit kell mérlegelni a kapcsolattartás rendjének meghatározása során. Ez minden esetben más és más, erre vonatkozóan ekként ilyen általánosító bírói gyakorlat nem alakulhat. A bíróság a korai életkorban rendszerint mérlegelés tárgyává azt teszi, mint jelen esetben is, hogy a gyermekeknek fogantatásuktól, illetőleg születésüktől fogva milyen kapcsolata van a különélő szülővel, milyen gyakorisággal, körülmények között találkozhattak, ekként közöttük mennyire tudott a kötődés kialakulni; a gyermek anyatejes táplálású-e, az milyen gyakorisággal történik; továbbá van-e a kapcsolattartásra jogosult oldalán olyan objektív vagy szubjektív körülmény, amely a gyermek érdekében az elvitel jogával való kapcsolattartás mellőzését indokolja.

Jelen esetben az elsőfokú bíróság által is alkalmazott és egyébként a felperes által is kért fokozatosságot egyedül az indokolta, hogy a felek élettársi kapcsolatának megszűnését követően a felek között a kapcsolat elmergesedett, az alperes a gyermekeit mindössze egy hónapig tudta látogatni, ezt követően a kapcsolattartás ellehetetlenült. E vonatkozásban önmagában a szabályozás mikéntjét tekintve nincs jelentősége annak, amely oly hangsúlyossá vált mind az első- és másodfokú eljárásban, nevezetesen: mi történt 2023. november 16-án és 2024. január 16-án, valamelyik félnek felróható-e a kapcsolattartás kilenc hónapon át tartó elmaradása. Mindennek nincs elsődleges jelentősége: a gyermekek alapvető joga és érdeke ugyanis az, hogy mindkét szülőjükkel megfelelő, meghitt kapcsolatot tudjanak kialakítani, mind a két fél kötelessége ezt előmozdítani. Mindazonáltal az alperes a 2024. január 16-i incidenst követően a gyámhatósághoz fordult, majd 2024. február 21-én bírósági eljárást is kezdeményezett, mindkettőnek az volt a célja, hogy elérje a gyermekeivel való találkozást, ezért a felróhatósága a kapcsolattartás elmaradásában nem valószínűsített.

A beszerzett környezettanulmány alapján az alperes lakóhelye alkalmas arra, hogy a gyermekek ott tartózkodjanak, tényállításként sem merült fel olyan körülmény, amely az alperes valamely személyes adottságában, vagy körülményeiben álló veszélyeztető tényezőre utalna. Az pedig nyilvánvalóan nem felel meg a valóságnak, amit a felperes a másodfokú eljárásban hangoztatott: hogy a gyermekek tartós problémákat is eredményező „sokkos

állapotba” kerültek volna az alperessel való kapcsolattartás következtében. Ez súlyos és nyilvánvalóan valótlan kijelentés, mellyel összefüggésben az elsőfokú bíróságnak, annak ismétlődése esetén felmerül a kötelessége a rosszhiszemű pervitel törvényi következményeinek alkalmazására. Az eljárás további részére tartozik ugyanakkor annak feltárása, hogy az első tíz alkalom megvalósult-e, miként valósult meg a kapcsolattartási ügyeleten, a gyermekek abban miként vettek részt és a felperes mennyiben támogatta a kapcsolatfelvételt a gyermekek és az alperes között. Szükség esetén a kapcsolattartási napló mellett az elsőfokú bíróság a kapcsolattartási ügyelet munkatársait tanúként meghallgathatja, vagy írásban további tájékoztatást is kérhet.

Mindezek miatt a kapcsolattartás elvitel jogával való rendezésének mellőzésére a másodfokú bíróság sem látott indokot.

Az elsőfokú bíróság helyesen járt el akkor, amikor hosszabb távra nem szabályozta az alperes és a gyermekek kapcsolattartását: jelenleg ugyanis még nem látható előre hozzávetőlegesen sem, miként alakul a felek magatartására és a gyermekek reakcióira is figyelemmel a gyermekek és az alperes kapcsolata. Azt azonban a másodfokú bíróság szükségesnek találta értékelni, hogy a gyermekek életkori sajátosságai folytán a meghitt kapcsolat kialakulásához gyakori találkozás szükséges, ugyanakkor a gyermekek napirendjének fenntartásához, állandóságához való igénye is hangsúlyos, mely alkalmanként rövidebb idejű kapcsolattartást indokol. Erre figyelemmel egészítette ki a másodfokú bíróság az elvitel jogával gyakorolható kapcsolattartás idejét egy további alkalommal.

Ennyiben látta a másodfokú bíróság indokát az alperes harmadlagos fellebbezésében foglaltak teljesítésének. Ezt meghaladóan, ottalvással megvalósuló kapcsolattartásnak jelenleg még nincs meg az a feltétele, hogy a gyermekekkel biztonságos kötődése lenne az alperesnek. A már kifejtettek szerint a gyermekek életkorából és abból adódóan, hogy az alperes eddig nem tudott a gyermekek gondozásában, nevelésében részt venni, jelenleg még nem időszerű, nem szolgálja a gyermekek érdekét.

A fentieknek megfelelően megvalósuló kapcsolattartás ellenében a felperes által beszerzett és hivatkozott, dr. Kelbert Ágnes által jegyzett, de orvosi bélyegzővel el nem látott írásbeli nyilatkozat bizonyítékként nem értékelhető, abban ugyanis a gyermekházi orvosi kompetenciából kilépve a nyilatkozattevő saját véleményét fogalmazza meg, mely, amint arra az alperes is hivatkozott, orvostikailag is kétségsbe vonható. Megjegyzendő, hogy egyéves korú gyermekek számára nem kellene, hogy a szülőjük és azok családtagjai idegenek legyenek, ugyanakkor egyéves gyermek már bölcsődébe is járhat, amely kezdetben - hasonlóképpen a jelenlegi kapcsolattartási rendhez - egy beszoktatási időszak után valóban idegenekkel való együttlétet jelent a gyermek számára.

A másodfokú eljárás során tett nyilatkozatokból megállapítható, hogy a felek között vitássá vált az elmaradt kapcsolattartás pótlásának kérdése, ezért a másodfokú bíróság - figyelemmel a bíróság erre vonatkozó, a Ptk. 4:181. § (3) bekezdésében meghatározott kötelezettségére is - az elsőfokú bíróság által rögzített szabályzást kiegészítette az elmaradt kapcsolattartás pótlására vonatkozó rendelkezésekkel. Ennek kialakítása során a gyermekjóléti szolgálatnál megvalósuló kapcsolattartások pótlására vonatkozó rendelkezésben ezen kapcsolattartás rendeltetésének figyelembevételével döntött a másodfokú bíróság: a kapcsolattartási ügyeleten megvalósuló kapcsolattartás célja jelen esetben ugyanis egyedül az volt, hogy a gyermekek és az alperes között megfelelő kapcsolat alakuljon ki ahhoz, hogy a gyermekek traumatizálása nélkül, akadálytalanul megvalósulhasson az elvitel jogával is a kapcsolattartás.

Egri Törvényszék mint másodfokú bíróság
1.Pkf.50.355/2024/3.

Erre tekintettel a szabályozás céljával ellentétben állna, amennyiben annak pótlására a Ptk. 4:182. § (2) bekezdése szerinti időkeretben, legkésőbb hat hónapon belül kerülhetne sor, mindazonáltal maga a szabályozás is elsődlegesen a legközelebbi megfelelő időpontban írja elő a jogosultnak fel nem róható okból elmaradt kapcsolattartás pótlását

Alaptalannak találta a másodfokú bíróság a gyermektartásdíj mértékét érintő fellebbezést is. Az elsőfokú bíróság által megállapított mértékű gyermektartásdíj alkalmas az ideiglenes intézkedés funkciójának betöltésére, a gyermekek folyamatos tartásához való hozzájárulás biztosítására. A gyermektartásdíj pontos összegének meghatározása a bizonyítási eljárás lefolytatása eredményeként az ügyben hozott érdemi határozatra tartozó kérdés. Mindazonáltal a felperes korábban maga utasította vissza az alperes által megküldött gyermektartásdíjat, melyből arra lehet következtetni, hogy a gyermekek tartása a megállapított gyermektartásdíj nélkül sincs veszélyben.

Ezzel összefüggésben is hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy az ideiglenes intézkedés nem azonos az ügy érdemében hozott döntéssel, csak különös méltánylást érdemlő okból, szűk körben, elsősorban a gyermekek érdekeinek védelmében rendelhető el, nem szolgálhat a jogvita előzetes elbírálására. Ebből következően a felek továbbra is közösen gyakorolják a szülői felügyeletet.

Ismételten kiemeli a másodfokú bíróság azt is, hogy mindkét fél szülői felelősségből eredő kötelezettsége a gyermekek egészséges fejlődésének biztosítása, melynek része a különélő szülővel való meghitt kapcsolat kialakítása. Ennek támogatására a gondozó szülő a gyermekek érdekében köteles. Ennek elmulasztása, a gyermekek ellennevelése a szülői alkalmasságot megkérdőjelező tényező.

Kiemeli végül a másodfokú bíróság, hogy a jóhiszemű pervitel követelménye a Pp. 5.§ (1) bekezdéséből következően nemcsak a feleket, hanem jogi képviselőiket is terheli.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság végzését a Pp. 389. §-ával alkalmazandó Pp. 383. § (2) bekezdése szerint részben megváltoztatta.

A felek fellebbezései lényegében eredményre nem vezettek, a másodfokú bíróság ezért másodfokú perköltség megtérítésére egyik felet sem kötelezte a Pp. 364.§-a folytán irányadó 83.§ (2) bekezdése alapján, a másodfokú eljárással felmerült költségeiket maguk viselik. A felek ugyanezen okból az általuk előterjesztett fellebbezések után tartoznak a meg nem fizetett fellebbezési illetéket az állam javára megfizetni a Pp. 364.§-ával alkalmazandó 102.§ (1) bekezdése értelmében.

Eger, 2024. október 22.

Dr. Potos Judit s.k.	Dr. Oltai-Kovács Krisztina s.k.	Dr. Utassyné dr. Holtzer Éva Krisztina s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró